

РЕШЕНИЕ

№ 7482

гр. София, 23.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 23.01.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Анета Юргакиева

ЧЛЕНОВЕ: Мая Сукнарова
Спас Спасов

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Пламен Райнов, като разгледа дело номер **13048** по описа за **2025** година докладвано от съдия Мая Сукнарова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Образувано е по касационна жалба от председателя на Комисията за противодействие на корупцията (КПК), подадена чрез юрк. В. Р., срещу решение № 3621 от 08.10.2025г. по АНД № 11281/2024г. на Софийски районен съд (СРС), 108-и състав. С него е отменено издаденото от касатора Наказателно постановление (НП) № КПК-НП-206/09.07.2024 г., с което на основание чл.115, ал.1 от Закона за противодействие на корупцията (ЗПК) на В. К. К. за нарушение по чл.52, ал.1, т.1 във вр. с чл.49, ал.1, т.2 от ЗПК е наложено административно наказание глоба в размер на 1000 лева.

С касационната жалба се твърди, че обжалваното решение е неправилно поради нарушение на материалния закон. Иска се отмяната му, както и присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Ответникът - В. К. К. в представен по делото писмен отговор оспорва касационната жалба като неоснователна. Моли за оставяне на решението на СРС в сила.

Участвалият по делото прокурор от Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на касационната жалба.

Настоящият XIV касационен състав на Административен съд – София град, намира касационната жалба като подадена от надлежна страна, при наличие на правен интерес, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт и в срока по чл.211, ал.1 от АПК за процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

По делото е установена следната фактическа обстановка.

Считано от 07.01.2020 г. В. К. К. била назначена на длъжност управител на „Център за настаняване от семеен тип за деца без увреждания“, [община].

На 06.10.2023 г. влязъл в сила Закон за противодействие на корупцията, с който бил разширен обхватът на лицата, заемащи публични длъжности по чл.6, ал.1 от ЗПК, които са задължени да подават декларации за имущество и интереси по чл.49, ал.1, т.2 и т.4 от ЗПК пред КПК.

На 24.10.2023 г. до кметовете на общините и районите в България, в т.ч. и до кмета на [община] било изпратено писмо с изх. № КПК-ПР-146, с което било изискано кметовете да представят списък на лицата, които попадат в обхвата на разпоредбите на чл.6, ал.1, т.50 и т.51 от ЗПК и заеманите от тях длъжности към 06.10.2023 г. В писмото било отразено, че лицата, за които било възникнало задължение за деклариране на имущество и интереси пред КПК следва да подадат нарочни декларации в срок до 06.11.2023 г.

С писмо рег. № 2801/23054/25.10.2023 г. кметът на [община] уведомил задължените лица за това тяхно задължение, като в писмото не била посочена В. К..

С писмо рег. № 2801-01234/17.01.2024 г. до КПК бил изпратен списък на лицата, за които е възникнало задължение да подадат декларация пред КПК, като със същото писмо било изискано становище по отношение на общо 8 лица, заемащи различни длъжности – ръководители на звена към [община], предоставящи социални услуги, между които и В. К., дали следва да подадат декларации пред КПК. Отговор на писмото не бил получен и от страна на КПК не било изложено становище възникнало ли е задължение за подаване на декларации от страна на посочените в писмото лица.

На 01.02.2024 г. във връзка с изпълнение на служебните си задължения главен инспектор в дирекция „Публичен регистър“ при КПК извършил проверка на получените и вписани в регистрационните дневници декларации за имущество и интереси на лицата, които са включени в регистъра на задължените да подават декларации по ЗПК лица. При тази проверка е установено, че към датата на проверката В. К. не е подала встъпителна декларация по образец на основание чл.52, ал.1, т.1 във вр. с чл.49, ал.1, т.2 от ЗПК. До К. е изпратена покана за явяване в сградата на КПК за съставяне на акт за установяване на административно нарушение (АУАН). На 05.02.2024 г. в проведен с К. телефонен разговор, същата заявила, че не възразява АУАН да се състави в нейно отсъствие и същият да ѝ бъде изпратен за връчване чрез общинската администрация.

На 06.02.2024 г. срещу В. К. К. е съставен АУАН № КПК-АУАН-ПР-590/06.02.2024 г., според който в качеството си на задължено лице по чл.6, ал.1, т.50 от ЗПК, като не подала встъпителна декларация за имущество и интереси в срок до 06.11.2023 г., на 07.11.2023 г. същата нарушила разпоредбата на чл.52, ал.1, т.1 във вр. с чл.49, ал.1, т.2 от ЗПК.

На 08.02.2024 г. В. К. подала пред КПК декларация за имущество и интереси по чл.49, ал.1, т.2 от ЗПК.

На 28.02.2024 г. К. подала възражение срещу АУАН. Подаденото възражение е прието за неоснователно, поради което при идентично фактическо описание и правна квалификация на нарушението, описани в АУАН, изпълняващият функциите председател на КПК издал обжалваното НП.

При така установената фактическа обстановка съдът е приел от правна страна, че при съставяне на АУАН и издаване на НП е допуснато нарушение на изискванията на чл.42, ал.1 т.4 и чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН, тъй като и в двата акта било бланкетно посочено, че К. попада в обхвата на чл.6, ал.1, т.50 от ЗПК, без обаче да се конкретизира дали се приема, че същата е член на управителните органи на икономически обособените лица и структурни единици по чл.13, ал.4 от Закона за публичните финанси (ЗПФ), дали е управител или член на органите на управление или

контрол на общински или държавни предприятия и ръководителите на техните териториални поделения, както и на други юридически лица, които са бюджетни организации по смисъла на § 1, т.5 от ДР на ЗПФ. Доразвиването на тези аргументи в съдебното производство с посочване, че К. е член на управителен орган по чл.13, ал.4 от ЗПФ, според СРС, било недопустимо, тъй като до този момент за наказаното лице останало неясно срещу какви факти следва да се защитава. Допуснатото нарушение при описанието на нарушението препятствало и съда да извърши проверка за приложението на материалния закон, доколкото следвало да разсъждава алтернативно за всяка една от посочените в нормата хипотези и дали те евентуално покриват заеманата от К. длъжност.

Обжалваното решение е правилно.

Настоящата инстанция изцяло споделя изводите на СРС, че при издаване на НП не са изяснени всички обстоятелства, въз основа на които да бъде ангажирана административнонаказателната отговорност на санкционираното лице.

Според чл.6, ал.1, т.50 от ЗПК, лица, заемащи публични длъжности по смисъла на този закон, са членовете на управителните органи на икономически обособените лица и структурни единици по чл.13, ал.4 от Закона за публичните финанси, както и управителите и членовете на органите на управление или контрол на общински или държавни предприятия и ръководителите на техните териториални поделения, както и на други юридически лица, които са бюджетни организации по смисъла на § 1, т.5 от допълнителните разпоредби на Закона за публичните финанси. В тази връзка е правилна констатацията на СРС, че наказващият орган е следвало да посочи в НП, въз основа на кои конкретни обстоятелства приема, че В. К. заема публична длъжност по смисъла на чл.6, ал.1, т.50 от ЗПК. Задължение на АНО е да посочи в НП всички обстоятелства от значение за наказателната отговорност, в случая в коя категория попада „Център за настаняване от семеен тип за деца без увреждания“ – дали се твърди, че е сред икономически обособените лица и структурни единици по чл.13, ал.4 от ЗПФ, или се касае за общинско или държавно предприятие, или е друго юридическо лице, което е бюджетна организация по смисъла на § 1, т.5 от ДР на ЗПФ. В обжалваното НП освен, че не се сочи към коя група от изброените субекти попада „Център за настаняване от семеен тип за деца без увреждания“, не са представени и никакви доказателства за тези обстоятелства. Очевидно е, че не се касае за самостоятелно юридическо лице, респ. не попада в категорията на държавни или общински предприятия. Икономически обособените лица и структурни единици по чл.13, ал.4 от ЗПФ, са тези включени в консолидираната фискална програма. К. фискална програма съдържа разходите на публичната власт за едногодишен период. Наред с републиканския бюджет, в консолидираната фискална програма влизат още бюджетът на съдебната власт, бюджетите на общините, бюджетът на социалното осигуряване, НЗОК, висшите учебни заведения, БАН, БНР, БНТ, както и приходите и разходите на извънбюджетните сметки и фондове, създадени към министерства и ведомства (вкл. европейските средства). В тази връзка, в НП не се твърди и по делото няма нито едно доказателство, че „Център за настаняване от семеен тип за деца без увреждания“ ползва средства от държавния бюджет или европейско финансиране, както се сочи в становището на пълномощника на АНО. В тежест на наказващия орган е да събере доказателства и да изясни всички относими за случая обстоятелства преди да издаде НП, по аргумент от разпоредбите на чл.52, ал.4 от ЗАНН и 53, ал.1 от ЗАНН. В конкретния случай, АНО не е изпълнил това задължение, с което е допуснал съществено процесуално нарушение, тъй като не са установени съществени за отговорността на санкционираното лице обстоятелства. Представените пред касационната инстанция доказателства за това, че на В. К. като председател на „Център за настаняване от семеен тип за деца без увреждания“ е предоставена възможност да се разпорежда с публични средства не са основание за различен извод. Това е така, тъй като, както

правилно е приел и районният съд, допълването на АУАН и НП в хода на съдебното производство с посочване на други аргументи, че К. е член на управителен орган по чл.13, ал.4 от ЗПФ е недопустимо.

На следващо място, по делото е установено, че В. К. е назначена на длъжността управител на „Център за настаняване от семеен тип за деца без увреждания“, считано от 07.01.2020 г. При това и с оглед разпоредбата на чл.52, ал.4 ЗАНН, наказващият орган е бил длъжен да събере доказателства дали жалбоподателката вече е подавала встъпителна декларация за имущество и интереси, с оглед приложението на §4 от ПЗР на ЗПК, който гласи, че задължените лица, подали встъпителни декларации по реда на отменените разпоредби на Закона за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество, не подават нови встъпителни декларации след влизането в сила на този закон. Те подават декларации при условията и по реда на този закон в сроковете по чл.52. Доказателства за обстоятелството дали е подавана вече встъпителна декларация не са събирани, което е съществено процесуално нарушение, допуснато от наказващия орган.

Констатираните нарушения са съществени, тъй като са засегнали правото на защита на санкционираното лице, което на практика е било лишено от възможността ясно да разбере въз основа на кои конкретни обстоятелства се ангажира неговата отговорност, съответно как да организира своята защита. Съществените процесуални нарушения обосновават извод за незаконосъобразност на наказателното постановление, до каквото заключение е достигнал и СРС, поради което обжалваното решение следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл.221, ал.2 от АПК Административен съд – София град, XIV касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 3621 от 08.10.2025г. по АНД № 11281/2024г. на Софийски районен съд, 108-и състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: